

[Poul Dam.]

man tænker på at køre igennem et finansår, med rimelighed kunne forelægges finansudvalget på forhånd. Jeg tror, at megen bitterhed og megen diskussion kunne spares herigennem.

Hr. Enggaard sagde i forbindelse med disse spareplanspørgsmål, at det var jo ikke sådan, at den spareplan, der kom i efteråret, var indiskutabel. Det er rigtigt, at de enkelte poster kunne drøftes. Men det var nu kun den begrænsede del af dem, der forelå som lovforslag, og drøftelserne drejede sig jo først og fremmest om, hvorledes man kunne rokere besparelserne om inden for det pågældende område. Hvis der skulle være mening i det, skulle det være sådan, at man kunne udskifte nogle af de foreslåede besparelser med helt andre, og det viste sig i praksis, at denne mulighed forelå ikke, man var så langt, at man ikke mere kunne diskutere på en bredere basis, da først regeringspartierne interner udvalg var færdig.

Statsministeren værdigede mig en lang række bemærkninger, som jeg lyttede til med stor interesse. Jeg kender ingen, der som statsministeren er i stand til at fremsætte éns synspunkter således, at de forbløffende ligner éns egne, men dog ikke er det. Det er en mærkelig fornemmelse at blive rost for noget, man ikke har sagt — det sker relativt sjældent ganske vist — eller at blive skældt ud for noget, man heller ikke har sagt. Men det må man altså af finde sig med, og det er i hvert fald en charmerende oplevelse at høre statsministerens talekunst.

Statsministeren havde fundet ud af, at SF havde skiftet politik ca. midtvejs mellem sidste valg og nu. Vi havde været vældig saglige til at begynde med, men nu var vi blevet, som vi plejer at være, ikke særlig saglige, men — ja, jeg ved ikke, om statsministeren sagde, vi var blevet politisk mere effektive — (Statsministeren [Hilmar Baunsgaard]: Nej.). Nej, det sagde statsministeren ikke, men jeg har i hvert fald en gang imellem tidligere følt, at når vi blev rost fra regeringens side for at være saglige, så var det med et lettelsens suk over, at denne saglighed dog vist ikke var noget, folk lagde mærke til andre steder. OK, jeg vil forfærdelig gerne have at vide af statsministeren,

hvornår det egentlig er sket, at vi er holdt op med at være saglige. Hvad er det for et afgørende punkt, man skal knytte sig til her? Hvornår er vi holdt op med at være saglige i udvalgsarbejdet? Hvornår er vi holdt op med at tage saglig stilling til de enkelte lovforslag? Jeg tror ikke, der er nogen særlig forskel.

Det er rigtigt, at sidste folketingssamling, som jo var præget af store økonomiske forslag fra alle sider, fra regeringens side, fra vores side, fra socialdemokratiets side, havde et kolossal sagligt præg på mange måder, og lignende kraftanstrengelser har jo ingen, hverken regeringen eller socialdemokratiet eller vi, været i stand til i denne samling. Men det kan have så mange andre forklaringer, og det saglige arbejde viser sig vel ikke alene i, at man får fremsat så og så mange konkrete forslag, men også i det arbejde, der gøres til daglig. En nærmere dokumentation ville være interessant, men jeg forlanger ikke, at statsministeren skal komme med den i dag. Den vil også for at holde kræve et ganske betydeligt kilde- og studiearbejde.

Statsministeren talte for en forenklet kildeskat; det kan vi alle være glade for, og vælgerne vil naturligvis være meget interesseret i at høre, hvordan den bliver. Vi kan måske sige, at når skatterne i øjeblikket føles så tunge, hænger det sammen med, at der udskrives væsentlig flere penge som følge af kasseoverskuddet, end der bruges, og at den måde, hvorpå man ligner A-skatteydere og B-skatteydere, medfører, at A-skatteyderne rammes hårdt og med det samme. Det er fejl, der er indbygget til at begynde med. Alle, der stemte for systemet til at begynde med, er medskyldige, men jeg synes, at vi har set det så længe, at man burde have kunnet gøre noget ved det og få ramt B-skatteyderne væsentlig mere rimeligt, dvs. mere lige med A-skatteyderne, allerede for nogen tid siden og ikke blot få det med ind som et løfte til en valgkamp.

Om valgchancer og kabinetter og sådan noget skal jeg undlade at udtale mig. Det afhænger af, hvad vælgerne siger. Jeg vil dog blot sige så meget, at hvis vælgerne giver socialistisk folkeparti fremgang, må det være, fordi de ønsker, at socialdemokratiet skal føre en mere markant venstre-